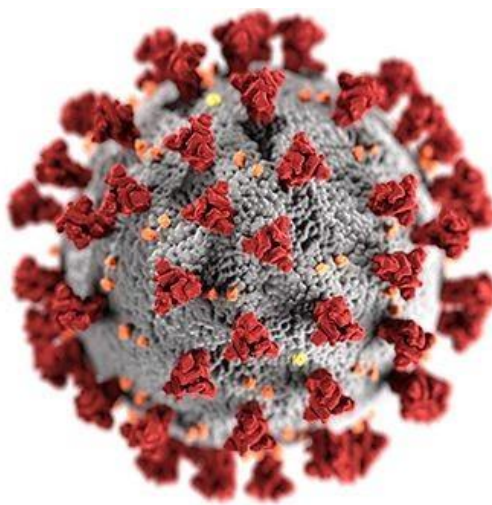

MAREC

Marec 2020.

Zgodilo se je to, česar smo se vsi bali. Pandemija novega koronavirusa je dosegla tudi Slovenijo. Število okuženih vsak dan narašča. Imamo tudi prve smrtne žrtve. Krizni štab naše države vsak dan sprejema nove ukrepe, da bi zajezili hitro širjenje bolezni. Priporočeno je, da vsi ostajamo v domači karanteni. Družiti se ne smemo, saj je virus zelo nalezljiv. Ne obiskujemo sorodnikov, saj jih lahko s tem ogrozimo. Starši delajo od doma. Šole so zaprte, zato se šolamo na daljavo. S sošolci in prijatelji komuniciramo le prek telefonov in družbenih omrežij. Postavljeni smo pred preizkušnjo.

Ne, to ni uvod za novo znanstveno-fantastično knjigo, ampak naša trenutna realnost. Zato ostani doma in upoštevaj priporočila, da bomo preprečili širjenje koronavirusa in bomo čim prej spet skupaj.

V časopisu si lahko preberete tudi članek o naših raziskovalcih – Gašperju in Aliju – ki sta svojo raziskovalno nalogo več kot uspešno opravila.

Največ naših strani pa je namenjenih razmišljanju naših učencev o koronavirusu, preživljanju časa doma in učenju na daljavo, s katerim smo se zdaj prvič spopadli.

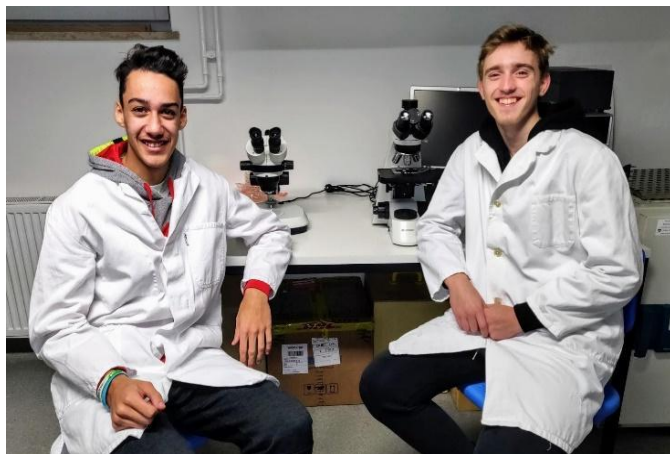
V marcu sta tudi dva praznika, ki sta posvečena vsem ženskam in materam, tudi na to ustvarjalci časopisa nismo pozabili.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

KAKO JE NASTALA NAJINA RAZISKOVALNA NALOGA

Z Alijem sva se na začetku letošnjega šolskega leta odločila za izdelavo raziskovalne naloge ter zaprosila učiteljico Tinkaro Verbuč Rosenstein, če bi bila najina mentorica, v kar je privolila. Najprej sva si morala izbrati temo in naslov naloge. Želela sva izbrati

temo, ki bi se naju osebno dotikala. Prišla sva na idejo za naslov **“ALI SI OSNOVNOŠOLCI ZNAJO UMIVATI ROKE?”**. Mentorici je bil izbrani naslov všeč in začeli smo razmišljati, kako široko bi nalogo sploh zastavili. Hitro smo ugotovili, da bomo za izpeljavo zastavljenih idej potrebovali zunanjo pomoč, saj laboratorija na šoli nimamo. Idejo smo predstavili mikrobiologu, dr. Mihju Avberšku, ki nam je brez oklevanja priskočil na pomoč. Priskrbel nama je material

(petrijevke, gojišča, inkubator, sterilno komoro, sterilizator) ter odstopil svoj laboratorij v Velenju, kjer sva med nastajanjem naloge preživela veliko vikendov in večerov tudi med tednom. Podal nama je tudi veliko nasvetov za delo in tudi vsakdanje življenje. Najprej sva si morala zastaviti raziskovalna vprašanja in na podlagi teh oblikovati hipoteze.

Raziskovalna vprašanja:

1. Ali učenci poznajo pravilno tehniko umivanja rok?
2. Ali temperatura vode in uporaba mila vplivata na učinkovitost umivanja rok?
3. Kdaj si učenci roke umivajo in na čigavo pobudo?
4. Kako čiste so roke učencev pred in po umivanju?
5. Kako nepravilno umivanje rok vpliva na naše zdravje in prenašanje bolezni?

Hipoteze:

1. Osnovnošolci si ne znajo pravilno umivati rok.
2. Učenci v šoli si roke umivajo večinoma na pobudo učiteljev.
3. Topla voda, uporaba mila in pravilna tehnika umivanja rok je najbolj učinkovit način umivanja rok.
4. Učenci imajo v osnovi na prstih rok zelo različno število mikrobov.

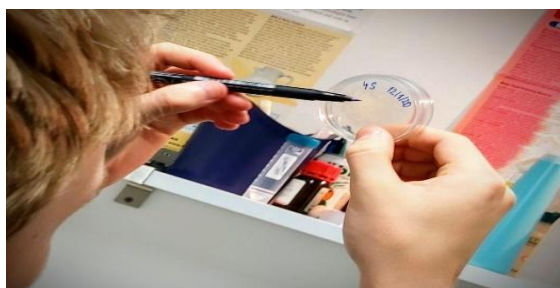
Najina raziskovalna naloga temelji na 4 metodah dela: mikrobiološkem delu, anketi, opazovanju ter intervjuju.

Za potrebe mikrobiološkega dela, ki je predstavljal največji izziv, sva morala pripraviti gojišča in petrijevke. Medtem ko se je gojišče kuhalo, sva pripravila delovno površino in 350 petrijevk. Gojišče sva nato sterilizirala in ga vlila v petrijevke v sterilni komori. Že v laboratoriju sva odvzela 28 vzorcev, da smo s somentorjem gospodom

Avberškom, določili, katera dva prsta sta najprimernejša za odvzem vzorcev na terenu, torej v šoli.

Sledilo je torej delo na terenu. V šoli sva učencem najprej razložila, kaj počneva. Nato sva jim pokazala, kako se jemljejo odtisi prstov na gojišča. Učencem sva razdelila številke, da sva lahko določila vzorce pred in po umivanju rok. Učencem sva vzela odtise in jih prosila, da si umijejo roke. Učiteljica jih je pri tem opazovala in zapisovala v tabelo: ali so učenci uporabili milo, toplo/hladno vodo in koliko časa so si umivali roke. Učence sva prosila, da ne uporabljajo brisačk za brisanje rok in da si jih sušijo na zraku. Pri tem sva pazila na to, da se niso dotikali ničesar. Ko so imeli učenci čisto suhe roke, sva jim še enkrat vzela odtise. Odvzela sva 292 vzorcev odtisov prstov rok, ki jih je bilo potrebno po transportu v

laboratorij naprej 60 ur inkubirati. Nato pa je sledilo štetje bakterijskih kolonij na kvadratnem centimetru gojišča.

Z anketo sva želela ugotoviti, koliko časa si učenci umivajo roke, kdo jih na umivanje opozori, zakaj se jim umivanje zdi pomembno ... Učencem sva zastavila 9 anketnih vprašanj, pri tem pa pazila, da so bila le-ta razumljiva vsem, tako prvošolcem kot devetošolcem. Anketa je vsebovala vprašanja odprtega in zaprtega tipa. Anketo sva izvajala med vsemi, na dan anketiranja, prisotnimi učenci, torej med 348 otroki naše šole.

Ker pa sva se zavedala dejstva, da je odgovarjanje na anketna vprašanja zelo osebno, mogoče celo nezanesljivo, sva izvedla tudi načrtno opazovanje. Opazovala sva učence izbranih razredov (na razredni stopnji sva za pomoč prosila razredničarke), in sicer pred malico in pred kosilom. Ugotovila sva, da si učenci umijejo roke, če so na to opozorjeni s strani učitelja, če pa so prepuščeni sami sebi, pa na umivanje hitro pozabijo.

Opravila sva tudi dva intervjuja, in sicer z gospo Brigito Pukmaister, dr. med., spec. pediatrije, kamor učenci naše šole hodimo na sistematske preglede. Drugi intervju pa sva opravila z generalno sekretarko Dezinfekcijskega društva Slovenije, magistro Majo Krašovec.

Najina raziskovalna naloga je prinesla kar nekaj zanimivih, a hkrati tudi zaskrbljujočih ugotovitev: z opazovanjem sva ugotovila, da si učenci v povprečju umivajo roke 8,4 sekunde, kar je absolutno premalo časa,

da bi si jih umili pravilno (v anketi je 58 % učencev pri vprašanju "KOLIKO ČASA SI PO NAVADI UMIVAŠ ROKE?" izbralo odgovor 10 sekund ali manj); mlajši učenci imajo na rokah manj mikrobov kot starejši; presenetilo naju je tudi dejstvo, da si le 40 % učencev umije roke, ko pridejo domov in da si jih veliko umije roke po jedi, ko vidijo, da imajo umazane in mastne ter jih to moti, ne umijejo pa si rok preden sedejo za mizo.

Fascinantno je to, da se ne zavedamo, da v svojih žepih mnogokrat prenašamo predmet, ki je bolj umazan kot straniščna školjka. Telefon. Si ga kdo med vami očisti? Po priporočilu si je telefon potrebno umiti 2 do 3-krat na teden.

Z nalogo ugotavljava, da si učenci mozirske šole rok ne znajo pravilno umiti, da pa imamo srečo, da živimo v sorazmerno čistem okolju, v Sloveniji, saj sva lahko dokazala, da so roke učencev sicer čiste (do 300 bakterijskih kolonij). Učenci torej obvladamo teorijo, vemo, kdaj in kako naj si roke umijemo, vendar se tega v praksi ne držimo. Z Alijem opozarjava, da teorija ni dovolj. Umivanje rok je najpreprostejša

oblika higijene, ki lahko rešuje življenja, zato: **UMIVAJMO SI ROKE, IN SICER PO PRAVILNEM POSTOPKU: Z MILOM, TOPLO VODO IN OD 20 DO 40 SEKUND oziroma toliko časa, da si dvakrat zapojete pesmico vse najboljše.**

Dovolite, da se na koncu v imenu obeh še zahvalim. Hvala za vso podporo med nastajanjem najine naloge, in sicer gospe ravnateljici, obema razrednikoma, vsem učiteljicam in učiteljem, saj brez vašega razumevanja in pomoči naloge v takem obsegu ne bi mogla opraviti. Posebno zahvalo izrekava razredničarkam razredne stopnje, ki ste pomagale pri izpeljavi opazovanja, ter vsem sodelujočim učencem, saj brez vas naloge ne bi bilo.

Posebno zahvalo pa namenjava mentorici, mag. Tinkari Verbuč Rosenstein, najini učiteljici kemije, ki vsako uro pouka znova in znova dokazuje, da je kemija lahko zanimiva. Njen način dela v razredu naju je spodbudil, da sva o raziskovalnem delu sploh začela razmišljati. Brez njene dobre volje in pozitivnega odnosa naloge ne bi začela pripravljati. Gospa učiteljica, hvala za vso vašo podporo, pomoč, potrpljenje, pozitivne spodbude, smernice, kako naj delo poteka, predvsem pa za znanje, ki ga z vami uspešno nadgrajujeva.

Da pa je najina raziskovalna naloga oblikovana in uspešno dokončana, gre zahvala tudi najinemu somentorju, dr. Mihi Avberšku, ki nama je brez oklevanja ponudil svojo pomoč. Z njim sva lahko okusila pravo laboratorijsko eksperimentalno delo, seznanil naju je z zanimivimi raziskovalnimi metodami, potrpežljivo nama je namenili veliko svojega časa, priskrbel ves material in odstopili svoj mikrobiološki laboratorij, da sva lahko v njem delala. Zahvaljujeva se mu za vse kritične opombe, vse naložene izzive, predvsem pa za nesebično podporo in strokovne nasvete, tudi v poznih večernih urah.

Gašper Repše, 9. a

Kako je v naše delo in življenje posegel koronavirus

Devetošolci

Gašper Repše: Velika večina učencev smo veseli, da ni šole in ti ni treba vstati zgodaj zjutraj, da se lahko odpraviš na preduro. V takšnem položaju smo sedaj zaradi koronavirusa, ki se še kar širi in povzroča paniko. V tem času je še posebej potrebno, da se zavedamo, kako pomembno je umivanje rok.

Naš potek dneva se je konkretno spremenil zaradi ukrepov proti koronavirusu.

Zjutraj torej vstanem, ko se mi zdi, da je potrebno. Za ta postopek si lahko vzamem veliko časa, saj me ne priganja nihče, ki bi se mu mudilo v šolo.

Ko sem pripravljen na delo, zaženem računalnik, si zavrtim nekaj glasbe in preverim, če je kaj novega v spletni učilnici, kamor dobivamo navodila za šolsko delo. Vse potrebne opravke si zapišem na seznam in si jih razporedim skozi ves dan. Nato začnem z delom. Med delom si vsake toliko časa vzamem malo odmora.

Po kosilu je čas za sprostitev (prosti čas).

Popoldan se po navadi z družino odpravimo na sprehod v bližnji gozd, kjer smo sami, saj posedanje v zaprtih prostorih tudi ni zdravo. Na sprehodu se dogovorimo, kaj je še potrebno storiti ali kakšen film bi si ogledali zvečer (po navadi se uskladimo na kakšni komediji). Zvečer si skupaj ogledamo film.

Med temi prisilnimi počitnicami pogrešam samo treninge, ure robotike in kar je najbolj pomembno, druženje s prijatelji.

Ajda Novak: Znašli smo se v času, ko se je za trenutek "ustavil svet". Vsi smo primorani svoj običajen dan prilagoditi trenutnim razmeram, da bi preprečili hitro širjenje epidemije koronavirusa. Verjamem, da se kljub vsemu najde posameznik, ki situacije še zdaj ne jemlje resno, ta pa vsak dan postaja bolj resna. Zdravniki iz sosednje Italije pozivajo vse države, da naredijo vse, kar je v njihovi moči, da se razmere, kot so v Italiji, ne bi pojavile še drugod. Slovenija je ukrepe sprejela dokaj hitro in vsi upamo, da bodo učinkoviti, čeprav nihče ne ve, kaj se bo odvijalo v naslednjih tednih, mogoče mesecih.

Verjetno si nihče na začetku leta 2020 ni predstavljal, da se bomo znašli v tako resnih razmerah. Že začetek epidemije na Kitajskem bi morali vzeti bolj resno, pa se skoraj nihče ni niti zmenil za to – navadna gripa pač. O virusu se je v Evropi pravzaprav začelo resneje govoriti, ko se je pojavil v Italiji. Sprva le neki moški, ki je prišel iz Wuhana, nato pa je številka rasla in rasla iz dneva v dan. Število okuženih bo gre v nebo, to pa verjetno še ni vse. Ob tem se pojavljajo vprašanja: »Zakaj? Zakaj ravno Italija? So prepozno ukrepali? Preslabo ukrepali?« Odgovor nam nikoli ne bo znan. Ob hitrem naraščanju okuženih pri sosedih, pa se je vedelo, da se bo virus pojavil tudi pri nas, le vprašanje časa je bilo, kdaj. In se je, 4. marca. Dober teden po pojavu prvega primera pri nas, ko je številka začela rasti, je Slovenija zaprla vse

izobraževalne ustanove – osnovne ter srednje šole, vrtce, fakultete ... Mnogi so se tega razveselili, ampak to veselje je kar hitro upadlo, saj se je v tem času prepovedano družiti z vrstniki, vse odpadle ure pa bo treba nadomestiti, morda tudi med poletnimi počitnicami.

Sama virusa nisem nikoli podcenjevala in ga jemljem zelo resno. Najpomembneje se mi zdi, da mladi v teh razmerah nismo sebični in da z odgovornim ravnanjem zavarujemo predvsem svoje starše ter stare starše, ki so bolj ogrožena starostna skupina kot mi, ki bi virus verjetno preživeli brez posledic. Zelo pomembno je upoštevanje navodil, ki nam jih podajata NIJZ ter Svetovna zdravstvena organizacija. Verjamem, da ob trenutnih razmerah, ki iz dneva v dan postajajo vse bolj strašljive, trpi tudi naše duševno zdravje. Mislim, da smo trenutno vsi v skrbeh, kam bo nastala situacija pripeljala, ob tem pa je pomembno, da ostanemo mirni. Zadnje tedne se govori ter piše samo o korona virusu (kar je pravilno, saj je situacija zelo resna), vseeno pa moramo ob vsem tem nekaj časa posvetiti sebi in se sprostiti ter za kratek čas pozabiti na nastale razmere – mogoče ob gledanju filmov, branju knjig, igranju glasbil, kuhanju, gibanju ipd. Preveč strahu, panike, skrbi lahko na našem telesu pusti posledice, ki jih mogoče ne bomo opazili, čeprav bodo tu.

Ob zaprtju naše šole pa je prišlo nekaj novega, tako za učence kot učitelje – delo na daljavo. To predstavlja velik izziv, nekaj novega, zato mislim, da se bomo iz tega vsi nekaj naučili. Upam, da bo trajalo čim krajše obdobje ter da se čim prej vrnemo za šolske klopi. Dela za šolo bo veliko pa tudi pouk glasbene šole bo potekal na daljavo. Vsak lahko v tem najde nekaj pozitivnega. Meni je všeč, da si lahko sama ustvarim ritem učenja ter si ga popestrim z glasbo, ki me motivira.

Minil je prvi teden od zaprtja šol. Zame je minil bolj kot oddih oz. sprostitev od preteklega meseca, ki je bil kljub počitnicam poln obveznosti, s tem pa tudi poln stresa, ki slabo vpliva na telo. V prvi polovici tedna sem se vsak dan sprehajala po bližnjem gozdu, pogledala nekaj (ali 50 😊) epizod serije 'Friends' (Prijatelji) na Netflixu ter po dooolgem času v roke spet vzela svoje kitare. Od četrтка pa se spopadam s prehladom in slabim počutjem (ne smemo pozabiti, da so običajni prehladi v tem času povsem normalni ter da ni vsak prehlad že zgoraj omenjen virus), ampak tudi to bo, kot epidemija, minilo. Ta teden začnem z delom za šolo, glasbeno šolo na daljavo ter z branjem knjige za predstavitev, ne smem pa pozabiti tudi na gibanje v naravi, ki je zelo priporočljivo.

Šele en teden je za mano, pa se mi zdi že kot cela večnost. Nisem si mislila, da bo kdaj tako, ampak prav zares pogrešam šolo. To je moje zadnje šolsko leto na tej šoli, zato bi na njej rada preživela čim več časa. Kljub vsemu pa je trenutno najpomembneje, da upoštevamo pravila, ki nam jih podaja naša država, da bi čim boljše zajezili širitev epidemije po državi. Držimo se mota, ki je trenutno po vsem svetu najbolj popularen - **#stayhome**.

#ostanimodoma

#ostanimopozitivni

#ostanimozdravi

Maja Jernejc: Odkar je Slovenija razglasila epidemijo in so se šole zaprle, moji dnevi potekajo zelo sproščeno. Celo tako sproščeno, da sem nekako izgubila občutek za čas. Vsako jutro me pride mama zbuditi okoli desetih. Po zajtrku in do kosila je čas za šolo. Takrat se potrudim predelati snov, ki se jo moram naučiti. Po kosilu imamo po atijevo »siesto«, kar po špansko pomeni počitek po glavnem obroku. Skupaj se usedemo v dnevno in pogledamo skupno nadaljevanko. Starša po navadi vmes zaspita, ko pa se zbudita pa gremo na sprehod. Če je vreme lepo, se odločimo za malce večji krog kot po navadi. Po vrnitvi domov vsak dela nekaj za sebe. Jaz po navadi pečem slaščice ali pa gledam televizijo. Proti večeru pa si sestavim mali trening, saj so bili vsi odpovedani. Nato grem pod tuš, se najem in se že spet znajdem na kavču z družino.

Sara Pevec Blatnik: Zjutraj spim do 8. ure, na TV pogledam serijo, nato pa v spletni učilnici pogledam, kaj je novega, in tisto tudi opravi. Učim se približno do 13. ure. Po kosilu si malo odpočijem, potem z bratom igrava namizni tenis, se ukvarjam s psom in mačko ali pa gledam serije. Zelo rada tudi skačem s kolebnico, saj z Urbanov velikokrat staviva, kdo bo naredil več poskokov naenkrat. Nazadnje sem ga premagala z 270 skoki, ki jih še vedno ni presegel. Z družino se ob lepem dnevu radi odpravimo na sprehod okoli vasi ali pa telovadim sama v sobi. Zvečer pa igram košarko, da se malo sprostim. Čeprav se počutim dobro, najbolj izmed vsega med karanteno pogrešam druženje s prijatelji in sprehode, kadar smo se dobili. Prosti čas si krajšam s pogovori ali pa pomagam pri kuhanju in pospravljanju.

Nastja Gregorc: Zjutraj se zbudim okoli 7.30 ure. Občasno poležavam še nekaj minut, vendar kmalu vstanem iz postelje. Opravi svojo jutranjo rutino, potem pa pogledam na spletne učilnice, če sem prejela kakšno novo obvestilo. Sem navajena biti doma, ker zase lahko rečem, da sem introvertirana. Največ časa preživim tako, da spim. Ker sem v karanteni, sem večino časa oblečena v pižamo. Kadar ne delam za šolo, z bratom igram razne športne igre. Še posebej skrbim za svojo higieno. Zvečer se rada pogovarjam s svojimi prijatelji prek klica ali pa video klica. Poskušam iti čim prej spat, da naslednji dan nisem zaspana. Pogrešam svoj ožji krog prijateljev in pevski zbor.

Ula Švarc: Opisala bom težke trenutke osamitve zaradi nove bolezni COVID -19 . Pred tednom dni so žal po Sloveniji zaprli vsa vrata šolskih ustanov. Učenci smo ostali doma brez medsebojnega druženja. Prvi dnevi so bili zelo težki. Čas si krajšam nekaj s spremljanjem učnega programa in družabnimi igrami. Srečo imam, da so doma tudi starši, ki mi pomagajo pregnati osamljenost. Veliko berem, saj mi je uspelo še zadnji čas dobiti knjige iz knjižnice. Telefona ne uporabljam prav veliko, ker mi je zmanjkalo tem za pogovor. Zadržujem se v kuhinji kjer pečem raznovrstna peciva. Med sončnimi dnevi sem veliko v naravi, saj imamo veliko dvorišče. Pogrešam druženje s prijatelji in sošolci. Upam, da se bomo vsi držali navodil, da se življenje vrne v normalno stanje. Vsem želim veliko zdravja in strpnosti.

Osmošolci

Zala Paulina Brišnik: Že nekaj časa se po vsem svetu govori o pandemiji koronavirusa. In čeprav je zagotovo vsak od nas imel vsaj majhno upanje, da se bomo temu izognili, nam na žalost ni uspelo. In zato smo danes tu, kjer smo, v domači karanteni.

Moram priznati, da sem bila na začetku kar malce vesela, saj smo tako dobili še štirinajst dni »počitnic«. V zadnjem obdobju sem bila zelo obremenjena s tekmovanji in komaj sem dohajala delo za šolo. In najprej je res dišalo po dopustu. Zunaj je bilo toplo in sončno, igrali smo se družabne igre, hodili na sprehode, kupček knjig na moji nočni omarici se je zmanjšal in končno sem preizkusila nove aplikacije na telefonu. Mene je vse to dogajanje kar malce spominjalo na zimske počitnice, ko smo z družino bili v koči na Voglu, ko je snežilo in nismo mogli nikamor. A že v ponedeljek je postalo vse tako čudno. Niso bile počitnice, a tudi v šolo nismo šli. V Sloveniji so trenutno izredne razmere. Večkrat na dan so poročila o hitrem širjenju bolezni in o nevarnostih covid-19 za nas in za naše bližnje. Babice, dedke ne smemo obiskovati, tudi se ne srečevati z našimi prijatelji. Slišimo se lahko le po telefonih. V trgovine hodi le ati, pa še to samo enkrat na teden. Vsi pretiravamo z umivanjem rok in se ustrašimo, če kdo od nas zakašlja. Virus za našo družino najverjetneje ni nevaren, vendar lahko s prenašanjem ogrozimo stare starše, zato se vseh ukrepov strogo držimo. Sredi tedna se je začela šola na daljavo. Kar oddahnila sem si. Sedaj smo zaposleni z delom, da preprečimo skrajšane poletne počitnice. Prvi dan sem predvsem spoznavala, kako program deluje in se razveselila vsakega sporočila učiteljev. Prav zaradi tega je pouk na daljavo težji, ker učitelji ne bdijo nad teboj ves čas in te ne opozarjajo na napake. To delo je prevzela moja mami. Za vse nas je to izziv in morda bomo sedaj ugotovili, da moramo biti še bolj hvaležni za to kar imamo. Spoznala sem, da so prijatelji in sorodniki še bolj pomembni kot sem si mislila. Močno jih pogrešam. Neskončno sem vesela, da imam bratca, ki se nikoli ne utruji in me ves čas moti, saj tako čas hitreje mine. Še dobro, da imamo telefone, računalnike in televizije, da lahko spremljamo, kaj se dogaja okrog nas. K sreči živimo v hiši in imamo vrt, kjer se lahko gibamo in zabavamo, saj z omejevanjem gibanja, nekateri te možnosti nimajo.

Čeprav ta trenutek življenje ni takšno kakršnega smo navajeni in imamo milijon vprašanj, moramo te tedne vzeti kot podvig in tudi čas, ki ga lahko posvetimo sebi in drugim članom družine ter se morda tako še bolj zblížamo.

Manca Beričnik Feucht: Moj dan se kakor tudi vsi drugi dnevi v letu začne z zajtrkom, ampak ne kot običajno, ko zajtrkujem ob 7. uri. Zdaj vstanem šele okoli okoli 10. ure. Po zajtrku začnem delo za šolo. Po kosilu imam odmor, da si malo odpočijem možgančke. Takrat po navadi grem z mamicco na daljši sprehod ali uživam pred hišo v lepem sončnem vremenu. Danes me je zunaj presenetil dež, tako da še

ne vem, kako bom preživela današnji dan, ampak vem, da mi vsekakor ne bo dolgčas. Proti večeru grem še postoriti kaj za šolo, saj se dela čez dan kar nabere. Zvečer pogledava z mami kakšen dober film ali poučno oddajo. Okoli 10. ure zvečer grem spat, tako kot običajno. Pouk na daljavo se mi zdi pameten zaradi tega, da ne zamudimo preveč snovi. Pri nekaterih predmetih se pa strinjam s sošolci strinjamo, da je pri nekaterih predmetih preveč dela, saj nam manjka razlaga snovi. Počutim se malo nenavadno, kar se tiče šole. To je zdaj vsem velik izziv, saj smo prvič postavljeni v tako situacijo. Najbolj pogrešam druženje s prijatelji, zato upam, da se koronavirus čim prej umiri in se naše življenje vrne nazaj v normalno stanje.

Ali Ernecl: V času, ko po Evropi, predvsem sosednji Italiji in tudi naši Sloveniji pustoši koronavirus, je zelo pomembno, da se strogo držimo navodil, ki smo jih dobili s strani države in pristojnih institucij (#ostani doma, umivaj si roke). S tem lahko vsak izmed nas pomaga upočasniti širjenje tega virusa. Nekateri iščejo izgovore v osebni svobodi, a ko govorimo o ohranjanju zdravja in človeških življenj, je skupno dobro bolj pomembno.

Ko so se pristojni odločili, da bodo zaprli šole, nam osnovnošolcem žal niso postregli z novimi počitnicami, kot smo najprej mislili. Zato smo imeli prve dni kar nekaj problemov z razumevanjem pomena besede »samoizolacija«. Zdaj vem, da to ne pomeni, da se s prijatelji odpraviš na igrišče ali z njimi preživiš popoldan ob igrinah. Potem je to skoraj tako, kot če bi z njimi preživel cel dopoldan v šoli. Ampak zato pa imamo starše, ki nas pri takšnih odločitvah držijo nazaj oziroma nam razložijo bistvo sprejetih ukrepov. Nekateri ljudje se še zdaj sprehajajo okoli, ampak jaz vem, da tudi če sem zdrav, sem mogoče prenašalec, med igro bom okužil prijatelja, tudi ta ne bo kazal znakov, a doma bo virus prenesel na dedka, ki pa mogoče ne bo preživel. In to je družbena ODGOVORNOST, ki žal manjka tudi nekaterim starejšim.

Po nekaj dnevih se je stanje umirilo, počasi smo dojeli, da se s sošolci in prijatelji žal nekaj časa ne bomo videli v živo. In takrat se je začel oblikovati »način življenja v času koronavirusa«. Kajti sedaj veliko več klepetamo z domačimi, igramo družabne igre, beremo, pomagamo z deli okoli hiše. Seveda pa nekaj dodatnega časa preživimo tudi za elektronskimi napravami, kar pa v prekomernih količinah spet ni dobro.

Tudi sedaj, ko pustoši koronavirus, skušam svoj dan obdržati čim bolj podoben svojim normalnim dnevom, kar pa je v trenutnih razmerah zelo težko. Prva razlika je že vstajanje. Po navadi se za šolo zbudim okoli šestih, v teh dneh pa se moj dan začne šele okoli pol osmih. Snov in naloge za šolo dobivam preko računalnika, zato si jih lahko bolje porazdelim čez celoten dan in mi ni potrebno opraviti vsega naenkrat. Pomembno je, da se učenci prilagodimo učiteljem, saj tudi oni to počnejo prvič in verjamem, da jim ni lahko. Morda je vse skupaj še malce težje, saj nam učitelj snovi ne more razložiti v živo, ampak vem, da se vsi trudijo po najboljših močeh. Tudi mi se trudimo, tudi za nas je ta način dela precej drugačen.

Sem rokometaš, a zaradi trenutnih razmer nimamo treningov. Vaje, ki jih moramo opravljati za vzdrževanje dobre forme, smo zato dobili kar preko računalnika. Te vaje ponavadi naredim enkrat dopoldan in enkrat popoldan, saj se lahko tudi tako med šolskim delom vsaj malo sprostim. Vedno mi tudi ostane še dovolj časa za sprehod v naravi z mojim psom.

Imam srečo, da živim v hiši ob gozdu, saj tako lahko kadarkoli neobremenjeno odidem na sprehod. V večjih mestih, ki sicer imajo mestne parke in igrišča, obisk letih ni ravno priporočljiv, uporaba igral pa je prepovedana.

Priznam, da te dni tudi večkrat sedem za klavir kot običajno. Glasba pomirja. Igranje inštrumentov je eden izmed načinov krajšanja prostega časa.

Vsi osnovnošolci, ki nam poleg šole zagotovo ostaja tudi prosti čas, imamo še veliko stvari, s katerimi lahko zapolnimo svoj dan.

In v teh razmerah nihče ni sam, kajti pomembno je, da si stojimo ob strani (pa ne dobesedno, saj tega pač trenutno ne smemo 😊!).

Nal Poznič: Trenutno živimo v obdobju težke preizkušnje, saj se je med nami pojavil koronavirus, ki se ga boji cel svet. Virus se je žal pojavil tudi v Sloveniji in se iz dneva v dan hitro širi. To je pripeljalo tako daleč, da smo morali ostati tudi mi učenci doma. Moram priznati, da sem bil sprva vesel, da ne bo pouka, nalog ..., ampak kmalu sem začel pogrešati sošolce, druženje ...

Vsak dan poteka isto: vstanem, zajtrk, eAsistent, torej delo na daljavo, potem greva z bratom malo ven. Starša sta v službi in si samo želim, da se zdrava vrneta domov in da popoldneve in vikende izkoristimo samo zase.

Žan Bastl: Zaradi koronavirusa moramo ostati doma in se ne smemo družiti. Vsak dan delam nalogo, potem grem na svež zrak in nato doma igramo igre (človek ne jezi se, karte) ali s prijateljem na telefonu igram igrice. V naravo grem včasih na sprehod ali loviti ribe z atijem. Doma pomagam pri hišnih opravilih, kot so odnašanje smeti, brisanje pomite posode in včasih pripravim za večerjo palačinke. Doma je najlepše, boljše kot v šoli, vendar pogrešam družbo sošolcev.

Martina Vodovnik: Ko se zjutraj zbudim, grem na računalnik pogledat, kaj je novega. Potem vse to naredim. Oblečem se in grem h konjem. Najprej jih počešem, potem sledi učenje. Po njem ga osedlam in jezdim. Preden ga pospravim nazaj v njegov boks, mu ga očistim. Zvečer pa se z družino zberemo v sobi in se pogovarjamo, nato gremo spat.

Žan Strojanišek: Po zajtrku pospravim kuhinjo in gledam oddajo IZODROM. Ko je oddaje konec, se oblečem in grem h kokošim. Po končanem delu pogledam, če je kaj novega za šolo. Ko končam s šolskim delom, pomagam pripraviti kosilo ali pa se grem ven igrat. Po kosilu grem spet pogledat, če je kaj novega za šolo. Če ni, grem ven. Zvečer gledam kviz Vem in dnevnik, potem pa skupaj pogledamo kakšen film.

Zaradi pandemije koronavirusa si večkrat na dan temeljito umijem roke. Velikokrat mi je dolgčas, saj se ne smem družiti s prijatelji, zato se zaposlim s peko peciva ali pa z delom zunaj. Ker je bilo ta teden lepo vreme, sem prelopatal vrt in preoral njivo. Kljub vsemu pa pogrešam družbo vrstnikov in vrvež v šoli.

Gašper Renko:

Korona virusa se vsi bojimo,
zato za zaprtimi vrati spimo.
Ukrepe se vsi natančno držimo,
da za novim virusom ne zbolimo.

Od danes še potresov se bojimo,
zato izhodnih vrat se vsi držimo.
Zaloge hrane si vsi že delamo,
predvsem pa se za wc papir grebemo.

Covida devetnajst se vsi bojimo,
da se še v nočnih morah z njim borimo.
Še šole spletne se zato izogibamo,
roke za oddajo nalog zamujamo.

Vsi samo doma se še držimo,
ker ukrepov se vsi res držimo.
Pravilno je, da doma ostajamo,
saj s tem zdravje naše rešujemo.

Žiga Orel: Zdaj, ko je koronavirus in smo ostali doma, je moj dan precej drugačen. Zjutraj me ne zbudi ura, ampak vstanem, ko se zbudim sam. To je kasneje kot takrat, ko vstanem za šolo. Po zajtrku malo pogledam televizijo, nato pa grem pogledat, kaj so nam učiteljice poslale v spletno učilnico. Začnem z reševanjem nalog. Mami mi vsak dan da v košaro kosilo za starega ata, ki mu ga odnesem. Pri njem je zelo zanimivo, saj vedno počneva kaj zanimivega. Nato mu pomagam nakrmiti telice. Posebej poskrbim za svojo zajkljo Pavlo in dve muc, ki pa sta še malo plašni. Staremu atu tudi prinesem drva, če jih nima. Potem grem domov. Po kosilu nahranim še svojih sedem prepelic. Po potrebi pomagam še atiju in mami. Zvečer pogledam še televizijo, navadno dnevnik in novice o koronavirusu. Počutim se dobro, saj se koronavirus še ni razširil v naše kraje. Pogrešam pa normalen pouk in sošolce, saj mi delo za računalnikom ni tako zelo všeč. Upam, da bodo koronavirus kmalu uničili in bo vse spet normalno.

Bor Kolar: To je prvič v mojem življenju, da sem doma, ne da bi imel počitnice ali da bi bil bolan. Moja starša sta tudi doma, kar je zelo fino. Z njima preživljam ves čas. Veliko časa imamo za našega kužka Bolta. Malo gledam televizijo in igram igrice.

Zelo sem vesel, da smo vsi domači zdravi in da ni treba v šolo. Zelo pa pogrešam prijatelje in nogometne treninge.

Mark Iršič: Vsako jutro se zbudim ob šestih in pojem nekaj lahkega. Svoj dan začnem s tem, da odtečem krog do Nazarij in nazaj. Ko pridem domov, grem pod tuš, potem pa pozajtrkujem in naredim domačo nalogo. Sledi malo počitka; gledam televizijo, igram igrice ali pa na dvorišču brcam žogo.

Po kosilu se malo spočijemo in naredimo načrt za popoldne. Pospravim si sobo, se učim ali pa si najdem kakšno drugo opravilo, ki me bo zaposlilo za nekaj časa. Vsak dan pa po jutranjem treningu opravim še popoldanskega. Opravljam vaje, ki nam jih je poslal trener, saj so nam treningi nogometa zaradi koronavirusa odpadli. Pogrešam treninge s prijatelji, saj je z njimi bolje in zabavneje trenirati. Po končanem in opravljenem treningu si naredim večerjo, včasih pa jo za vse pripravi moj ati. Pred spanjem še berem ali pa sem malo na telefonu.

Med temi "koronapočitnicami" mi je velikokrat dolgčas, ker se ne morem družiti s prijatelji ali biti zunaj. Upam, da ta epidemija hitro mine, saj se mi je pretekli teden vlekel bolj kot kateri koli.

Lana Hriberšek: Živimo v času, ki je za vse nas precej težak. Ko smo opazovali stanje v Italiji, se nam je to zdelo zelo daleč stran in smo mislili, da to ne bo prišlo do nas. Vse, kar smo gledali po televiziji in za kar smo verjeli, da se pri nas ne bo zgodilo, se žal je.

Moj dan se začne bolj pozno, kot kadar moram peš v šolo. Prve dni, ko še ni bila vzpostavljena spletna učilnica, sem ponavljala snov preteklega tedna in se zelo veliko igrala s svojo sestro. Staršem sem pomagala pri hišnih opravilih. Bili smo tudi na našem vikendu, kjer smo urejali okolico.

Komaj sem čakala, da smo dobili navodila učiteljev, saj me je preganjal dolgčas. Sedaj, ko so nam učitelji že poslali nekaj navodil za delo, je dan veliko bolj zanimiv. Kljub temu da s starši veliko igramo karte in se igramo igre z žogo, pogrešam prijatelje in pa tudi šolo ter komaj čakam, da se bomo lahko spet družili.

Zaskrbljujoče je, da se posamezniki kljub vsem opozorilom še vedno družijo. Ostanimo doma in upoštevajmo navodila. Tako bo vsem lažje in upam, da se kmalu vidimo.

Maja Marolt: Kar nekaj časa smo po televiziji poslušali, kako se koronavirus širi po Kitajski, a kmalu zatem je prišel tudi v Italijo. Tja se je med zimskimi počitnicami odpravilo kar nekaj Slovencev, ki so pripomogli k širjenju virusa v Sloveniji. Prejšnji teden so zaprli vse šole, tako se moramo šolarji zamotiti doma. Poleg tega, da vsak dan naredim nekaj za šolo, sem veliko zunaj – igramo odbojko, badminton, vsak dan greva z mami na sprehod nekam, kjer zelo poredko, če sploh, srečaš kašnega človeka. Prav tako pa si vsak dan vzamem vsaj pol ure, da ponovim plesne

koreografije – tiste za ŠPF, kot tudi tiste, ki se jih učimo na plesnih. Zvečer si skupaj pogledamo kakšen film ali pa s sestro igrava karte.

Mislim, da bo situacija, v kateri smo, vsem pokazala, koliko težje se je učiti od doma, čeprav si lahko delo razporediš sam. Pogrešam to, da lahko grem vsak dan k starim staršem, saj se sedaj pogovarjamo le bolj na daleč. S prijateljicami si lahko samo pišemo ali pa se pogovarjamo po telefonu, ne smemo pa se dobiti. Upam, da bo vsega hitro konec in se lahko vrnemo v običajno življenje.

Emma Naja Leskošek: Zjutraj vstanem zgodaj. Zajtrk pojem ob druženju s svojo družino. S sestro na kratko pogledava nadaljevanko, ki nama je zelo všeč. Potem sledi sprehod. Z družino se odpravimo na sprehod v naravo, občasno pa tudi v kakšen manjši gozdiček, kjer ni veliko ljudi. Tako se ob prihodu domov počutimo dobro in pripravljena sem na vaje, ki nam jih učitelji naložijo. Če sem hitro konec, se odločim prebrati še kakšno stran v knjigi. V popoldanskem času imamo kosilo, ki mu sledi malo daljši počitek. Ob večernih urah naredim nekaj vaj, nato pa z družino gledam kakšno nadaljevanko, film ali pa se odločimo igrati katero od naših družabnih iger.

Sama bi veliko raje imela, če ta virus ne bi prišel v naše kraje. Po drugi strani pa si sama kdaj rečem, da tako očitno mora biti. Res pa je, da prijatelje in druženje z njimi zelo pogrešam. Tudi snov v šoli ni prav lahka, zato si moram včasih stvari prebrati večkrat, a na koncu nekako razumem. Želim si, da bi ta virus izginil čim prej, da bi se spet lahko zabavali in igrali s prijatelji in sorodniki. Predvsem pa, da bi izginil strah med ljudmi in da ne bi bilo več žrtev te bolezni.

Sedmošolci

Zala Tiršek: Te dni poteka pouk malo drugače, in sicer na daljavo. Pouk na daljavo se mi zdi zelo zabaven, saj lahko tipkam in raziskujem po računalniku. Ta pouk poteka zaradi novega koronavirusa, ki je k nam prišel iz Kitajske. Koronavirus je zelo naporen za naše telo.

Moj dan poteka zelo sproščeno. Zjutraj sem kmalu za računalnikom, kjer pogledam, kaj moram narediti. Po končanem delu grem še malo ven, potem pa je že čas za kosilo. Do večera sem potem zunaj. Pogrešam predvsem druženje s prijatelji, sošolci in sorodniki.

Tjaša Veber: Težko je gledati skozi okno, ki je obsijano s soncem, in misliti na vse, kar bi lahko počela s prijatelji. A vseeno vem, da je treba upoštevati pravila in se držati predpisanega. Upam, da se bo bolezen kmalu končala in se bomo spet lahko družili.

Moji dnevi doma potekajo skoraj tako kakor prej. Trudim se, da skrbim za gibanje ter dosledno delo za šolo. Z družino zjutraj odidemo na sprehod. Seveda se sprehajamo

po gozdu, kjer ni veliko ljudi. Vseeno na vasi karantene ne občutimo tako, saj tukaj ni trgovin in bolj prometnih cest. Po sprehodu začnem z delom za šolo. Najprej preverim, pri katerih predmetih imamo nalogo, potem pa pričnem z delom. Kar lahko, si skopiram, da mi ni treba prepisovati; po končanem delu pa vse pokažem mami. Moram priznati, da kar pogrešam šolo in razlage, saj tako hitreje razumem novo snov. Po končanem delu imam kosilo, potem pa z bratom igrava košarko. Popoldneve naša družina preživi ob filmih, družabnih igrah, včasih pa kar vsak za svojo knjigo. Ker imam več časa, posežem tudi po kakšni reviji in se celo učim igrati različne igrice. Po večerji gledam različne filme, včasih pa tudi kakšno oddajo. Preden zaspim se preko spleta družim še s prijatelji, nato pa zaspim.

Reš že komaj čakam, da se vse skupaj konča in upam, da jo bomo vsi dobro odnesli.

Lana Leskovšek:

Ker virus je nevaren,
ostali smo doma.

V šoli ne sedimo,
zato doma se raje učimo.

Da nam dolgčas ni,
počnem veliko še reči.

Pred hišo z bratom se igram,
dokler zunaj je še dan.
Če pa na nebu so oblaki,
se tudi notri lahko zabavam,
zato berem knjigo ali pečem pecivo.

Če želiš zdrav ostati,
pridno roke si umivaj.
Da preženemo ta virus,
močni moramo ostati,
biti res pazljivi,
da se bomo kmalu spet s prijatelji družili.

Klemen Pečnik: Po zajtrku peljem svojega psa Dona na sprehod. Potem opravim vese obveznosti, ki jih dobim od učiteljev. Ko končam, sledi kosilo. Po njem se grem družiti s prijatelji ali pa pomagam staršem, če kaj potrebujejo. V času teh izrednih razmer pogrešam druženje s sošolci.

Neja Kunavar: Moj tipični dan poteka tako, da vstanem okoli devete ure. Pozajtrkujem in opravim delo, ki poteka prek interneta. V tem tednu je bilo zelo lepo vreme, zato sem pred kosilom z mamico in bratom šla še na kratek sprehod. Po

kosilu počivam in berem kakšno dobro knjigo. Potem se mami odpravi v službo, z bratom pa počakava očeta in igrava razne družabne igre ali pa se samo pogovarjava. Popoldne gremo večkrat na igrišče, kjer igramo nogomet, košarko ali rokomet. Zvečer najpogosteje gledam televizijo ali pa berem. Moje počutje med nekakšnimi delovnimi počitnicami je dokaj dobro, a bi bila vseeno rada v šoli, čeprav šole ne maram preveč. Pogrešam pa prijatelje, saj se mora zdaj vsak držati bolj zase in poskrbeti, da ostanemo zdravi. Upam, da se zadeva hitro umiri in bomo lahko normalno živeli in delali naprej.

Andraž Goltnik:

Virusi se širijo,
vendar se umirijo.

Korona pa ni taka,
na vrata trka vsaka.

Ostati morali smo doma,
zato šola je osamljena.

Osamljeni smo tudi mi,
a računalnik nas pokonc^I drži.

Prejšnji teden playstation smo igrali,
pa še kakšno knjigo smo prebrali.

Šola na daljavo resna je,
delo težje za nas vse.

Šola draga, pogrešam te!
Za vse sošolce mar mi je!

Ajda Oblak: Trenutno naš pouk poteka drugače, od doma. Dosegel nas je koronavirus, ki je k nam prišel iz Kitajske. V Sloveniji ga skušamo zajezi, zato so šole po vsej državi zaprte. Šolarji se šolamo prek spletnih učilnic, kjer nam učitelji pošiljajo naloge. Mislim, da si takega učenja nihče ne želi imeti preveč dolgo, zato tudi mi otroci OSTANIMO DOMA. Druženja s prijatelji smo morali prestaviti za nekaj tednov, saj lahko le na tak način preprečimo širjenje kovida-19. Učenje na daljavo ima seveda tudi kakšno prednost, kot je recimo učenje na zraku in delo na računalniku.

Po mojem mnenju so se ljudje šele pred kratkim začeli zavedati resnosti našega položaja. Kljub opozorilom so svoj čas namenjali druženju v večjih skupinah. Zato smo tu, kjer smo. Doma brez prijateljev in s knjigami v roki. Seveda še zdaj niso vsem jasne stvari, kot so upoštevanje varnostne razdalje in prepoved zadrževanja na

javnih mestih, ampak menim, da je nastopil čas, da stopimo skupaj in premagamo bolezen.

Moj delovni dan je preprost in v skladu s situacijo. Zjutraj zajtrkujem in grem na zrak. Nato delam za šolo in vadim čelo. Vmes pa še veliko berem. Želim še opozoriti, da nima smisla jamrati in se pomilovati. Glavno je, da se spravimo iz te godlje in da življenje začne čim prej teči normalno. Krizni štab se trudi pomagati državljanom in naša dolžnost je, da njihova navodila upoštevamo.

Poudarila bi še novico, da je Sloveniji zmanjkalo zaščitnih mask. Kljub temu da imamo naročene, smo jih pričeli šivati sami. Tekstilna podjetja so se preusmerila v izdelovanje mask. Na pomoč so priskočile tudi šivilje UKC-ja, ki sicer šivajo in popravljajo medicinske uniforme, po novem pa šivajo še maske. S tem smo dokazali svojo neodvisnost od drugih. Pa tudi iznajdljivost in koristnost. Prepričana sem, da bodo naše maske kupovali tudi narodi, h katerim se bolezen šele plazi.

Bravo Slovenija, le tako naprej! S skupnimi močmi nam bo uspelo.

Maša Lončar: V četrtek nas je presenetila novica, da bomo naslednji teden morali ostati doma. Nisem si mogla predstavljati, kako bodo potekali ti dnevi in kako bomo komunicirali preko eAsistenta. Vikend sem preživela dokaj normalno. V ponedeljek, ko bi naj začeli z e-šolo, je preveč učencev gledalo na eAsistenta in sistem se je porušil. Mami je bila precej nervozna, zato naju je z Julijo poslala v sobo, da se morava sami zaposliti z učenjem. Ni bilo zabavno. To se je nadaljevalo tudi v torek in sredo, v četrtek pa smo se vsi skupaj že malo navadili na nov način življenja doma.

Po zajtrku malo pogledam televizijo, potem pa pogledam, kaj je novega v spletni učilnici. Nato delam za šolo do 12.30. Vem, da moram, čeprav se mi ne da. Nato se malo poigram in takrat se počutim odlično. Okoli 13.30 imamo kosilo. Po kosilu si privoščimo sladoled ali kakšno drugo sladico. Po posladku se odpravimo kolesarit ali pa na daljši sprehod. Ko pridemo s sprehoda ali kolesarjenja, se s sestro zunaj igrava, dokler je dan. Neizmerno uživava in sva brez skrbi. Zvečer greva v hišo in zopet pogledava televizijo. Približno ob 21.30 sva v postelji.

Večkrat razmišljam, da mi ustreza tale oddih brez testov in šolskih skrbi, hkrati pa mi ni všeč, da bomo morda potem morali nadomeščati pouk. Zavedam se, da zame virus ni nevaren, zaskrbljena pa sem za dedija in babi. Želim si, da bi ostali vsi zdravi.

Anže Steblovnik: Po zajtrku se prijavim v spletno učilnico in pogledam, kaj moram ponoviti ali narediti. Potem se pridno lotim dela. Ob dvanajstih se odpravim na kosilo. Po kosilu pomagam mami pospraviti posodo, nato pa še dokončam, kar nisem uspel pred kosilom. Ko opravim vsak svoje delo, se z mamo, očetom, sestro in bratom odpravimo na družinski sprehod v naravo. Ob šestnajsti uri gremo v hlev in se lotimo vsak svojega dela. Po končanem se odpravim jahat osle, jih nahranim in jim prinesem svežo vodo. Sledi večerja. Če nam je dolgčas igramo družabne igre ali pa gremo vsak po svoje. Včasih se lotim tudi branja kakšne knjige, velikokrat pa me

noge zanesejo na udobno sedežno pred veliki televizor. Ko se mi zazdi, se odpravim v posteljo, pomislim na kaj lepega in zaspim.

Ko mi je dolgčas, pomislim na sošolce, saj pogrešam druženje z njimi ter naše skupne igre. Kljub temu da sem ves čas doma, sem zadovoljen, želim pa si, da bi se sedanje razmere čim prej umirile in bi bilo vse spet po starem.

Belmin Bašić: Zjutraj pogledam novice na svojem telefonu in berem knjigo, ki sem si jo izposodil iz knjižnice. Z bratom in sestro igrati igre, ki si jih sami izmislimo. Večkrat je dolgočasno. Pogrešam pa tudi šolo, saj imam raje učenje v šoli kot pa po spletu.

Hana Železni: NERVIRUS

Po svetu koronavirus razsaja,
zato se pri nas malo dogaja.

Sedaj se odvija na daljavo pouk,
to za nas ne predstavlja večjih muk.

Da hrane zmanjkalo bo nas skrbi,
ker trgovine polne so ljudi.

Čeprav knjigo berem in se učim,
še z družino za malo veselja poskrbim.

Druženje s prijatelji pogrešam,
namesto tega pa doma perilo obešam.

Upam da se ta „nervirus“ hitro konča,
ker mislim, da ne bom tako dolgo zdržala doma.

Doma včasih na ukulele zaigram,
zabavam se in prav nič me ni sram.

Zjutraj vstati ne hitim,
saj tudi zvečer pozno zaspim.

Na svežem zraku se s sestro igram
in upam, da učno snov še znam.

Roke si umivam temeljito,
da polno vode in mila je korito.

In upam, da se vsak zave,
da nam skupaj ta „nervirus“ premagati lahko uspe!

Šestošolci

Ana Venek: Tiste dnevi, ko moramo biti po navodilih vlade doma in ne v šoli, so drugačni kot dnevi, ko smo p onavadi prosti. Vsako jutro bi lahko bolj dolgo spala, a ker sem navajena med tednom vstajati zgodaj, vstanem tudi sedaj. Med 7. in 7.30 se zbudim, nato pojem zajtrk, se umijem in oblečem. Pogledam skozi okno in ko vidim, da sije sonce, se zelo razveselim, saj mi zaradi tega ne bo potrebno biti cel dan v hiši, saj zelo rada grem na sveži zrak. Dopoldne delam naloge in zadolžitve za šolo, okoli poldneva se z družino odpravimo v planine ali na sprehod (na Čreto, na Mozirsko planino, okoli Nazarij ...). Če gremo v planine, hodimo približno tri ure, na vrhu pa imamo malico, ki si jo nesemo zraven. Ko pridemo nazaj, pojedemo kosilo in si seveda malce spočijemo. Po počitku jaz delam za šolo, nato vadim in berem knjigo. V prostem času tudi poslušam glasbo preko mobitela, gledam risanke ali kakšen film. S prijatelji pa sem v stiku le telefonsko. Ker se ne zgodi pogosto, da smo vsi štirje (vsa družina) doma, zvečer igramo družabne igre (aktiviti, jenga), pri katerih se zelo zabavamo. Pogrešam prijatelje, saj nekaterih že zelo dolgo nisem videla, a vem, da bo hitro minilo in se bomo lahko spet videli.

Nace Planovšek: Zjutraj se zbudim okoli pol osmih. Najprej zajtrkujem, potem pa grem malo gledat televizijo. Ko pogledam televizijo ali pa pogledam kakšen glasben video na YouTubu, grem v sobo, kjer imam sedaj mini prenosnik, da pogledam, kaj so nam učiteljice poslale in kaj moramo narediti za šolo od doma. Nato naredim vse, kar je potrebno za šolo. Če imam še kaj časa pred kosilom, grem še malo metat na koš. Po kosilu sem malo prost, ta čas pa najraje izkoristim zunaj. Popoldne moram atiju pomagati ali pa imam kakšne popoldanske zadolžitve, npr. skrbim za centralno ogrevanje (ko smo podrli eno smreko, sem moral kuriti veje v kurišču), pospravljam in še kaj. Popoldan grem večkrat tudi z mamico in našima psičkama na sprehod v gozd. Zunaj se s sestrico tudi loviva, se greva skrivalnice in z atijem igrava košarko. Ko se stemni, gremo noter in večerjamo. Po večerji mogoče pogledamo še kakšen film, se kaj pogovarjamo ali beremo in gremo spat.

Rok Korenjak: Vsako jutro prezračim sobo. Potem grem očetu pomagat v hlev. Ko zaključiva, greva na zajtrk. Potem opravljamo različna dela (žagamo drva, popravljamo stroje ...). Po kosilu grem malo na računalnik pogledat, če imam kaj za nalogo. Če jo imam, jo opravim. Ko je čas za hlev, grem pomagat, potem pa sledi še večerja.

Jan Bastl: Zaradi novega koronavirusa moramo ostati doma in upoštevati navodila vlade.

Predvsem si moramo umivati roke. Danes ob 6.30 se je zgodil potres v Zagrebu, celotno Slovenijo je treslo.

Ker je bilo prejšnji teden lepo vreme, smo veliko hodili v naravo. Odpravili smo se v Nazarje, na Brezje, v Lepo Njivo in Ljubijo. V četrtek se je začela spletna šola. Že dan prej pa sem malo ponovil prejšnjo snov. Večere dostikrat preživljamo ob igranju družabnih iger (človek ne jezi se, karte). Malo že pogrešam družbo sošolcev in sošolk, čeprav se včasih ne razumemo najbolje. Vseeno pa si želim, da bi bilo vse spet po starem.

Zaradi vremenskih sprememb smo danes raje ostali doma, saj se je precej ohladilo. Prejšnje žarišče koronavirusa je bila Italija, zdaj pa Španija. Raje ostanimo doma in ne ogrožajmo drugih življenj.

Matic Kovač: Zaradi razglasitve epidemije koronavirusa covid-19 v Sloveniji so se naše vsakodnevne življenjske navade pred enim tednom zelo spremenile. Zjutraj ne vstanemo in se odpravimo v šolo. Sedaj ostajamo doma. Pouk poteka na daljavo. Našo učilnico v Osnovni šoli Mozirje je zamenjala spletna učilnica Osnovne šole Mozirje.

Doma se družimo samo z najožjimi družinskimi člani. V naši družini mami zaradi dejavnosti, v kateri je zaposlena, še vedno dela. Povedala mi je, da so pri svojem delu morali zaradi zaščite in preprečevanja širjenja okužbe postoriti veliko. V službi velja strog higienski režim in ves čas mora nositi masko. Zaradi razmer se ji je obseg dela zelo povečal, tako da pride domov zelo utrujena. Z našimi učitelji in sošolci smo povezani preko spleta. S prijatelji se ne srečujemo več na igriščih, prav tako ne potekajo interesne dejavnosti. Seveda pa nismo prekinili stikov. Med seboj se pogovarjamo po spletu, si pomagamo in ne pozabimo sošolcu, ki praznuje, poslati voščila za rojstni dan. To nam danes omogoča tehnika. Seveda pa je čisto drugače, če se srečamo in družimo.

Moj dan se sedaj pričenja malo pozneje, kot se je prej. Najprej zajtrkujem. Po zajtrku se prijavim v spletno učilnico. Po posameznih predmetih pogledam navodila in naloge, ki so nam jih poslali naše učiteljice in učitelji. Zatem delam naloge in se učim. Doma imamo lovskega psa beagla Rona, ki ga peljem na sprehod. Kosilo nam pripravi moja babi, ki nas sedaj, ko smo doma, zares razvaja z različnimi jedmi. Zgodaj popoldne ponovno pogledam v spletno učilnici, če je bilo poslano kakšno novo obvestilo. Dokončam nalogo in se učim. Z domačim delom nimam večjih težav, saj sem že prej rad in redno opravljal domače naloge. Popoldne pa zelo rad pomagam pri različnih delih in opravilih. Ta teden, ko je bilo zelo lepo vreme, sem z bratoma veliko časa preživel zunaj. V vrtu smo izdelali rastlinjak in sekali drva. Srečo imam, da imam brata, s katerima se veliko družim. Zvečer malo igram igrice ali si dopisujem s sošolci. Zelo rad pogledam tudi kakšno risanko ali film. Berem tudi knjigo za domače branje. Zaradi takšnega načina preživljanja časa sem hkrati vesel in žalosten. Vesel, ker si lahko drugače razporedim čas, žalosten pa zato, ker se ne moremo družiti s prijatelji in ker se zavedam, da smo doma zaradi tega, ker je ogroženo naše zdravje in zdravje naših bližnjih. Opazil sem, da so se spremenile tudi

želje in pozdravi ljudi. Ljudje si med sabo želimo predvsem, da bi ostali zdravi in da bi se vse dobro izteklo. Tudi sam si želim, da se naše življenje vrne v stare tirnice.

Jaka Kranjc: V teh dneh, ko smo zaradi korona virusa doma, se mi je delovni dan malo spremenil. Po zajtrku preverim, ali so učitelji že poslali snov za učenje. Nekaj jo prepisem oziroma rešim.

Ta teden smo doma urejali sobo nad hlevom. V sredo je prišel mojster montirati klimo. Pomagal sem mu pri njegovem delu. Podajal sem mu orodje in z vrtalnim strojem vrtal luknje. Delo je potekalo brez večjih težav. Po končanem delu je sledilo dobro kosilo. Po kosilu sem pomagal pospraviti posodo, nato pa sem šel počivat v svojo sobo. Čez pol ure sem šel naredit še drugo polovico naloge. Ko sem jo naredil, sem z bratom na dvorišču igral košarko. Pred večerjo sem še povadil pozavno. Po večerji sem z družino pogledal oddajo na televiziji. Dan je bil zanimiv, saj sem navajen čisto drugega urnika. Malce pogrešam druženje s prijatelji in upam, da se bomo čim prej vrnili v šolske klopi.

Andrej Napotnik: Običajno zjutraj vstanem med 8. in 9. uro. Potem sledi učenje, branje knjige in pisanje naloge. Pred kosilom pomagam mami pri hišnih opravilih. Čas za kosilo je okoli 13. ure. Po kosilu se s sestrico Laro igrava kaj zabavnega. Sledi učenje za šolo, ponovim snov. Zvečer rad igram igrice s sošolci in prijatelji. Počutim se dobro, vendar mi je včasih dolgčas, saj se že nekaj časa nisem videl s sošolci.

Tina Marolt: Ko smo prejšnji petek ostali doma zaradi vse večje nevarnosti, da bo za koronavirusom zbolelo veliko ljudi v naši državi, se mi je zdelo, da bo prav lušno. Kot da bi imeli kratke počitnice. Kar hitro pa sem ugotovila, da ne bo tako zabavno, saj bomo morali biti cel dan doma, z nikomer se ne smemo družiti, nikamor iti.

Po zajtrku malo gledam TV ali berem knjigo. Potem naredim kakšno od nalog, ki jih dobimo od učiteljic. Pomagam tudi mami kaj pospraviti ali pripraviti kosilo. Tudi atiju pomagam. Ker je tudi on doma, bo v tem času na terasi zamenjal pod. S sestro Majo se pogovarjava, kaj izdelujeva ali ustvarjava. Včasih tudi pleševa. Popoldan gremo ven in igramo badminton, odbojko, karte, skačemo po trampolinu. Vsak dan gremo tudi na dolg sprehod. Zvečer gledam TV, berem knjigo in si po telefonu dopisujem s prijatelji.

Po enem tednu karantene sem že kar naveličana tega in zelo pogrešam druženje s prijatelji in sošolci. Vem, da moramo ostati doma zato, da se širjenje virusa čim prej ustavi in da ne bi zboleli starejši in tisti, ki so manj odporni. Vseeno pa si želim, da bi bilo tega čim prej konec in da bi spet lahko začeli hoditi v šolo, se družiti s prijatelji in hoditi okrog.

Vita Železnik:

Doma mi je dolgčas,
ne vem, kaj naj počnem.
Televizijo gledam,
si knjigo odprem.

Veliko sem zunaj,
odbojko igram.
Šolo pogrešam,
a se fino imam.

Pozno vstajam
in pozno grem spat,
čez dan se zabavam,
s tem pretiravam.

S psičko na sprehod se odpravim,
krog naredim,
se uležem in zaspim.

Ohranjam skrb za čistočo,
umivam z vodo se vročo.

Šolo pogrešam zelo,
upam, da te more hitro konec bo.

Dan žena in materinski dan

DAN ŽENA IN ENAKOPRAVNOST

Dan žena je mednarodni praznik žensk, ki ga praznujemo vsako leto 8. marca.

Prav je, da se ga spominjamo in ga praznujemo, vendar ne s cvetjem in darilci. Namen praznika je, da ostale okrog nas spomnimo, da smo si enaki ne glede na spol.

Pa je vedno tako? Menim, da se da na tem področju še veliko narediti in da žensk, sploh na najvišjih pozicijah v državi ni. Malce sem brskala po spletu in ugotovila, da je na Novi Zelandiji ravno nasprotno. Tam namreč najvišje položaje v državi zasedajo ravno ženske.

Pa vendarle lahko ženske danes upravljamo vse poklice, le papež še ne more biti ženska. Se pa na oba spola veže tudi kar precej stereotipov. V zadnjih nekaj letih se je določevanje spola glede barve (roza za deklice in modro za dečke) precej zmanjšalo, in to je pohvalno. V vrtcu sem že kot majhna deklica naletela na težavo, da ne znam in ne bom nikoli znala igrati nogometa in košarke, ker sem punca. Ko sem to povedala mami, mi je zagotovila, da sta to tudi ženska športa, zato sva si na YouTubu ogledali žensko nogometno moštvo. Takrat sem se zavedla enakosti.

Osmi marec naj bo vsak dan. Papež, ti pa se pazi, ker nekoč bo na tvojem mestu sedela ženska!

Ajda Oblak, 7. a

MAMA

Mama ti si sonce,
jaz pa sončnica.
Obračam k tebi za hrano se,
ti pa hraniš me.

Mama ti si dežek,
jaz pa suha tla.
Vase vsrkavam te,
ti pa pojiš me.

Mama ti si morje,
jaz pa ladjica.
Kadar skrenem s poti,
domov pripelješ me.

Mama ti si temelj,
jaz pa hišica.
Vedno me podpiraš,
zato podrem se ne.

Ajda Oblak, 7. a

POMLAD

Na sprehod sem odšla
in ptičko srečala.
Ob potoku je sedela
in pesmico žvrgolela.

Vrača se pomlad,
pravljica za nas.
Pa pomlad se oglasi,
komaj za mesece tri.
Prinaša dolge dni
in veselje za ljudi.

Pomlad je kot ljubezen,
topla in vesela.
V meni srce prebudi,
ki hrepeni.

Srce ogreje mi
kot najlepša pesem.
Je kot mamin objem,
topel in iskren.

Tjaša Veber, 7. a